

»In ščurki so tu, pajki, muhe... Vsak trenutek sede kakšna žival za vrat...«

»Ščurkov ni!« je dejal tisti nekdo kakor prvič.

»So! So! Odprite vrata! Eden je zmet pod tečajnikom. Torej so tudi drugi... tudi... In kje je moja postelja?... Ali bom tam na blazini na tleh?...«

»No, no, no.«

»Tiho bodite,« je dejala ženska. »Pripravili Vam bomo klop in 'zajca', zabili žebelj, pritrdili desko, obesili za vrata žegnanček, polovili ščurke, napravili postelj...«

»Ne, ne! Saj me ne razumete! Zakaj ste me pripeljali tu sèm?... Zakaj od doma tu sèm?...«

Približal se je stolu, ustnice so se mu tresle...

»Ker je vojna. Vsi smo morali.«

»Ne, ne! Ne to! Zakaj ste me pripeljali? Peljite me nazaj!...«

»Ni mogoče!«

»Ni mogoče?«

Starec je jokal s čudno skrivljenimi usti, solze so mu polzele čez strnišče razoranih lic. Njegov jok je bil jok otroka, ki je izgubil nekaj lepega.

»No, no, no.«

»Domov, domov!«

Zbrali so se okrog njega in ga tolažili, obetali mu, bodrili ga, dokazovali, opisovali... on pa ni razumel ničesar razen svojega hrepenenja in solz:

»Domov, domov!«

Iz kota pa se je glasil, kot v spremljevanje, resni, debeli glas:

»No, no, no.«

DOMOTOŽJE.

Rdeča streha na gričku se smeje,
tam na ozarah moj očka seje,
moja misel pri njem se greje:
Za koga boš, očka, sejal?

»Tvoj bratec v zibeli cel dan že kliče:
Kruha! Svoj prstek v usteca vtiče.
Hudo je, če bela pogača ga miče;
— črno ajdo bom zanj sejal.«

Ah, ne zameri... kaj se hoče!
Veš, tvoj sin v tujini se lačen joče,
pa je pozabil — no, kaj se hoče!
se bo že privadil, očka moj! — — —

Rdeča streha na gričku se smeje,
tam na ozarah moj očka seje,
moja misel pri njem se greje,
ah, tak resen je očka moj — — —

Jože Plot.

PRIČAKOVANJE.

Nebeško obzorje je rdeče
kot purpurna roža —

Pred kočo
v svetlobi se zlato smejočo,
ki solnce iz dalje jo meče,
ždi žena, vsa blede,

in gleda... gleda...
in čaka na moža...

A ura za uro bije,
za gôre gubi se dan...
Sama... sama...

Janko Samec.

PESEM.

Žolna na drevo —
težek čas na moje srcé:
kaj je s teboj? —

Ah, kaj je z menó!
Nič več nisem zdrav:
suh hrast
sredi zelenih, moč šumečih dobrav.

Joža Lovrenčič.